RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.431van 6 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2008 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 21 december 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 14 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 mei 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 10 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies). Verzoeker werd hiervan op een niet nader bepaalde datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt: *"(…) Op 29/05/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (…)".*

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat naar haar oordeel de verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het beroep tot nietigverklaring, *"daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de illegale verblijfssituatie van verzoeker".*

2.3. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft na de nietigverklaring ervan zoals verwerende partij voorhoudt. Anderzijds is het zo dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), dat als volgt luidt:
"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.
Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (…)"

2.4. Er dient te worden besloten dat in deze verweerder beschikt over een gebonden bevoegdheid en dat een bevel om het grondgebied te verlaten dient uitgereikt te worden wanneer de wettelijk gestelde voorwaarden vervuld zijn. Dit betekent echter niet dat de verzoekende partij steeds automatisch haar belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (RvS, nr. 129.004, 9 maart 2004). Ofwel voert de verzoekende partij dergelijke middelen op ontvankelijke wijze aan en dienen zij

onderzocht te worden, derwijze dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep dient verworpen te worden ofwel voert de verzoekende partij dergelijke middelen niet aan en dient, gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de minister, vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar vordering.

2.5. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "*artikel 7, 1, 2 en verder"* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en "*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout".* Verzoeker betoogt dat zonder afdoende motivering in verband met zijn persoonlijke situatie "*een bevel tot terugbrenging"* (sic) wordt gegeven. Verzoeker voegt eraan toe dat geenszins gemotiveerd wordt waarom zijn verzoek tot regularisatie niet wordt afgewacht. Verzoeker vervolgt als volgt: *"Een aanvraag conform artikel 9bis VW was immers gekend bij verwerende partij nog voor de bevelen gegeven werden. Dat het geven van deze bevelen derhalve niet zorgvuldig is geschied en is strijd is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid. Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend. Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die perfect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeksters derhalve niet afdoende motiveerde".*

2.6. De verzoekende partij zet de schending van de rechten van de verdediging niet met concrete gegevens uiteen. Het middel is op dit vlak onontvankelijk . Het is eveneens onontvankelijk waar de schending van artikel 7, 1, 2 "*en verder* " opgeworpen wordt, aangezien niet gepreciseerd wordt welke andere artikelen dat artikel 7 geschonden werden door de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige een ontvankelijk middel aanvoert. Verwijzend naar het gestelde in punt 2.4. verwerpt de Raad de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071,; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

3.3. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de aanvraag tot regularisatie die verzoeker volgens zijn verzoekschrift zou ingediend hebben op 30 mei 2008, zich niet bevindt in het administratief dossier. De kopie van de brief van 30 mei 2008, uitgaande van de

burgemeester van de gemeente Ardooie en gericht aan de raadsman van verzoeker, die verzoeker bij zijn repliekmemorie voegt, toont niet aan dat een dergelijke aanvraag overgemaakt werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze brief stelt de burgemeester in vage termen dat *"in antwoord op uw brief van 27 mei 2008 (…) deel ik u mede dat ik (…)een verzoek tot verlengd verblijf van de hierbovengenoemde persoon aan (de attaché) van de Heer Minister van Binnenlandse Zaken heb gericht"*.

3.4. Ten overvloede, in zoverre verzoeker de mening toegedaan is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS, nr. 166.626, 12 januari 2007).

3.5. De bestreden beslissing verwijst naar het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst naar de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. In het kader van de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet volstaat een motivering die in rechte en in feite verwijst naar één van de bij dit artikel bedoelde situaties. In casu verwijst de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en stelt het vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet betwist. Verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.6. Ten overvloede, waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn persoonlijke situatie die hij geschetst heeft in zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat uit het gestelde in punt 3.5. voortvloeit dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in de aanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling kan worden gegeven. Verzoekende partij toont dit in casu met haar algemeen betoog niet aan. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situaties van vreemdelingen die geleid hebben tot de in zijn verzoekschrift vermelde arresten van de Raad van State.

Het enig middel is ongegrond.

3.7. Verzoeker vraagt verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in de huidige stand van zaken niet over een dergelijke bevoegdheid en dus kan er niet ingegaan worden op dit verzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
F. TAMBORIJN.	**M. EKKA.**